

Bemærkninger til forslaget

Efter gældende lov er undervisningsministeren bemyndiget til at fastsætte nærmere regler for undervisning og prøver inden for de erhvervsfaglige grunduddannelser (EFG), jfr. § 1, stk. 3, i lov nr. 289 af 8. juni 1977 om erhvervsfaglige grunduddannelser.

Bemyndigelsen forudsætter, at der skal komme indstillinger fra erhvervsuddannelsesrådet og erhvervsuddannelsesudvalgene.

Den bekendtgørelse, der er udsendt den 12. november 1981, og som er optrykt som bilag til beslutningsforslaget, medfører

- at basisuddannelsen kan afsluttes med en prøve, hvor repræsentanter for det faglige udvalg overværer bedømmelsen. I dag foretages der alene en intern bedømmelse af lærlingene og af undervisningen,
- at denne prøve bl.a. bygger på en beskrivelse af de enkelte undervisningsmål, der lægges til grund for bedømmelserne. Der skal altså udarbejdes detaljerede indholdsbeskrivelser for fællesfagene, og
- at denne prøve kan afsluttes med, at den enkelte lærling får en karakter. Det er jo op til direktoratet for erhvervsuddannelserne at fastsætte, hvilke betegnelser der anvendes ved bedømmelsen.

I Dansk Arbejdsgiverforening er man ikke i tvivl om, hvordan disse bestemmelser vil komme til at virke. Det hedder således i bladet »Arbejdsgiveren«, nr. 3 af 5. februar 1982: »De kommende elever inden for de tekniske EFG-uddannelser vil allerede efter basisåret få et bevis, som kan beskrive deres udbytte af undervisningen. I denne del af uddannelsen kan eleverne ikke dumpe, men arbejdsgiverne vil kunne støtte sig til beviset som led i vurderingen af, hvilke unge der vil passe bedst til netop den praktikplads, han kan tilbyde.«

Når det gælder anden del af EFG-uddannelsen, medfører bekendtgørelsen

- at skolen efter hvert skoleophold udsender en såkaldt vejledning til såvel den enkelte lærling som den enkelte praktikvirksomhed,

- at arbejdsgiveren udsteder en praktikerklæring til den enkelte lærling og det faglige udvalg, når den pågældende lærling har gennemført de praktikophold, der hører til et kompetencegivende uddannelsesstrin, og
- at skolen udsteder en skoleerklæring til den enkelte lærling, til praktikvirksomheden og til det faglige udvalg, når den pågældende lærling har gennemført de skoleophold, der hører til et kompetencegivende uddannelsesstrin.

Hensigten er klar: Bekendtgørelsen lægger op til en skærpet kontrol af den enkelte lærling og dennes holdninger. Bekendtgørelsen lægger ikke op til øget kontrol med uddannelsernes kvalitet.

Baggrunden for bestemmelserne er ikke svær at finde. I rapporten fra »Overgangsudvalget for jern- og metalområdet« af 13. april 1981 hedder det på side 5:

»De virksomheder, der har deltaget i uddannelsen af EFG-elever, har givet udtryk for, at de faglige kvalifikationer, eleverne møder med efter basisdelen, stort set er tilfredsstillende, hvorimod de holdninger, eleverne møder med, har givet anledning til kritik.

Disse oplysninger søges der taget højde for ved tilrettelægningsen af de fremtidige uddannelser.«

Derudover lægger bekendtgørelsen op til en realisering af stærkt trindelte EFG-uddannelser, som betyder en kraftig specialisering af uddannelserne. Konsekvenserne af denne specialisering vil være, at der fremover vil eksistere mange »halve faglærte« på arbejdsmarkedet.

Endelig lægger bekendtgørelsen op til, at der ved afslutningen af den samlede EFG-uddannelse kan foranstalles en afsluttende faglig prøve, bedømt af to censorer, udpeget af det faglige udvalg. Opgaverne udarbejdes af det faglige udvalg. Dette er ensbetydende med, at der indføres svendepøver på EFG.

Det karakterræs, som bekendtgørelsen lægger op til, vil betyde en forringelse af mulighederne for projektor organiseret undervisning på EFG-skolerne. Samtidig vil det betyde, at arbejdsgiverne får øgede muligheder for at sortere lærlingene i grup-